

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

40. ČÍSLO / IX. ROČNÍK

7,50 Kč (10 Sk)

7. ŘÍJNA 2001

Z obsahu:

**Žalm 56: Ranní
modlitba v době utrpení**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
19. září 2001
- strana 2 -

**Trvalý eucharistický
zázrak**

Italské město Siena
je známé především
eucharistickým zázrakem,
který trvá od r. 1730
- strana 4 -

Kardinál a růženec

Nástup turínského
arcibiskupa Severina
Poletta do úřadu
- strana 5 -

**Drama v Nagasaki
9. srpna 1945**

Proč právě Nagasaki?
- strana 6 -

Ave Maria, aneb:

**»Matka Boží to
zařídí.«**

P. Marcel píše své
vyznání lásky k P. Marii,
Matce Krásného
milování...
- strana 8 -

Vyznání Emila Zoly

Dopis Mons. Salloisovi,
arcibiskupu v Chalcedonu
- strana 13 -

Jásající pokora

- strana 14 -

Ó Matko, která znáš utrpení a naděje církve a světa, pomáhej svým dětem v denních zkouškách, které život přináší každému, a učiň, aby díky nasazení všech nepřevládly temnoty nad světlem. Tobě, Jitřenko spásy, odevzdáváme své putování v novém tisíciletí, aby pod tvým vedením všichni lidé objevili Krista, světlo světa a jediného Spasitele, který vládne s Otcem a Duchem svatým po všechny věky věků. Amen.

(Ze zásvětné modlitby P. Marii u příležitosti jubilea biskupů 8.10. 2000)

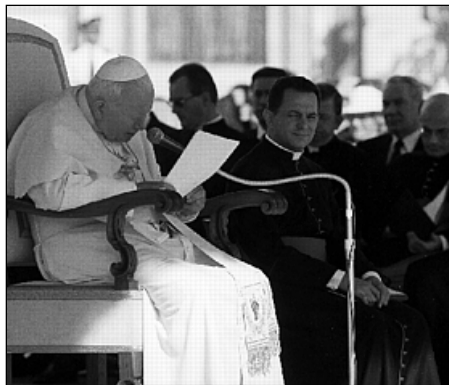
Žalm 56: Ranní modlitba v době utrpení

Je temná noc a kolem se ozývají dravé šelmy. Prosebník čeká na ranní úsvit, aby světlo přemohlo temnotu a strach. To je obsah žalmu 56, který se dnes nabízí naší úvaze: je to noční zpěv, kterým se prosebník připravuje na jitřní světlo očekávané s úzkostí, aby mohl radostně chválit Hospodina (vv. 9-12). Žalm opravdu přechází od dramatického nářku adresovaného Bohu k jasné naději a k radostnému díkyvdání, vyjádřenému slovy, která zazní ještě v dalším, jiném žalmu (srov. Ž 107,2-6).

Jsme tak prakticky svědky přechodu od strachu k radosti, z noci ke dni, od sklíčenosti k jasu, od pokorné prosby ke chvále. Je to zážitek, který je v Žaltáři často popisován: *Můj nářek jsi obrátil v tanec, rozvázals mou žínici, přepásals mě radostí, aby ti zpívala má duše bez ustání, Hospodine, můj Bože, chci tě chválit navěky!* (Ž 29,12-13).

Noc utrpení a proseb

Žalm 56, o kterém právě rozjímáme, má tedy dvě roviny. První si všímá prožitku strachu z úkladů zlého, který se pokouší uchvátit spravedlivého (vv. 2-7). V centru

scény jsou lvi připravení k útoku. Velmi rychle se tento obraz mění na symbol války, vyznačené kopími, šípy a meči. Prosebník se cítí přepaden určitým druhem eskadry smrti. Kolem něho je horda lovců, kteří připravují léčky a kopou jámy, aby ulovili kořist. Ale tato napjatá atmosféra se náhle uvolňuje. Již v úvodě (v. 2) se totiž jako symbol ochrany objevují Boží křídla, která konkrétně připomínají archu úmluvy s okřídlenými cheruby, tj. Boží přítomnost po boku lidu ve svatém síónském chrámě.

Prosebník naléhavě žádá, aby Bůh seslal z nebe své posly, kterým přiděluje výmluvná jména *Věrnost* a *Milost* (v. 4), to jsou vlastnosti, které jsou vlastní spásonosné Boží lásce. Proto i když se děsí strašného řevu

šelem a proradnosti pronásledovatelů, věřící si zachová v nitru klid a důvěru jako Daniel v jámě lvové (srov. Dn 6,17-25).

Hospodinova přítomnost neotálí a ukazuje svou účinnost tím, že protivníci se sami potrestají: upadnou do jámy, kterou vykopali pro spravedlivého (v. 7). Tato důvěra v Boží spravedlnost, která je v Žaltáři vždy živá, zabrání malomyslnosti a strachu z velké moci zlého. Na stranu věřícího se dříve či později postaví Bůh, který odhalí manévry bezbožníků a způsobí, že sami uváznou ve svých zlomyslných plánech.

Jitřní díkyvdání

Tak se dostáváme k druhé rovině žalmu, k onomu díkyvdání (vv. 8-12). Je zde úryvek, který září intenzitou a krásou: *Plné důvěry je mé srdce, Bože, plné důvěry je mé srdce, budu zpívat a hrát. Probud' se, má duše, probud' se, citero a harfo, chci vzbudit jitřenku* (vv. 8-9). Nyní jsou temnoty rozptýleny: úsvit spásy doprovází prosebníkův zpěv.

Když žalmista uplatní tento obraz sám na sebe, překládá asi do termínů biblické, přísně monoteistické religiozity⁽¹⁾ obyčej egyptských a fénických kněží, kteří byli pověřeni, aby »probouzeli jitřenku«, to znamená, aby dali znovu vzejít slunci, které bylo pokládáno za blahodárné božstvo. Navazuje také na obyčej zavěsit a přikrýt hudební nástroje v období smutku a zkoušky (srov. Ž 136,2) a »probudit je« k slavnostnímu zvuku v době osvobození a radosti. Liturgie tedy dává vytrysknout naději: obrací se k Bohu a zve ho, aby se znovu přiblížil ke svému lidu a naslouchal jeho pokorné prosbě. V Žaltáři je často úsvit okamžikem božského vyslyšení po noci modlitby.

Boží dobrota a věrnost

Žalm tak končí zpěvem chvály Pánu, projevujícím se dvěma spásonosnými

V úvodu dnešní katecheze se obrátil Jan Pavel II. k 20 000 přítomných poutníků se slovy:

„Vyzývám vás, abyste v těchto dnech prosili, aby všemohoucí Bůh řídil mysl i srdce těch, kteří jsou odpovědní za svět, aby zvítězily cesty spravedlnosti a míru.“

kvalitami, které se již objevily v rozlišených termínech v první části prosby (v. 4). Nyní vstupují na scénu jakoby zosobněná Boží Dobrota a Věrnost. Zaplavují nebe svou přítomností a jsou jako světlo, které zazáří v temnotách zkoušek a pronásledování (v. 11). Z toho důvodu se tento žalm přeměnil v křesťanské tradici na zpěv procitnutí do velikonočního světla a radosti, která ozařuje věřícího, stírá strach ze smrti a otevírá horizonty nebeské slávy.

Řehoř Naziánský odhaluje ve slovech tohoto žalmu určitý druh typického popisu toho, co se odehrává v každé lidské zkušenosti otevřené poznání Boží moudrosti. Volá: »Zachránil mě, když mě zastínil oblakem Ducha, a ti, kteří po mě šlapali, byli pokořeni.« (Sui titoli dei Salmi, Řím 1994, s. 183)

Když se pak obrátí k výrazům, jimiž žalm končí: *Tvá milost je veliká až k nebi, tvá věrnost až do oblak*, uzavírá: »V míře, v jaké se Boží sláva šíří na zemi, vyrostlá z víry těch, kteří jsou spaseni, nebeské mocnosti opěvují Boha a jásají nad naší spásou.« (tamt. s. 184)

Bolletino Vaticano 19. 9. 2001

⁽¹⁾ nábožnost uctívající jednoho Boha

SLAVNOST JMÉNA PANNY MARIE

Jan Pavel II. poslal pozdravné poselství účastníkům vídeňské slavnosti Jména Panny Marie, která se každoročně koná ve Vídeňské městské hale, a vyzval je, aby se modlili především za mír na Blízkém východě. Zprávy ze země, odkud pochází »Knížecí pokoje«, jsou krajně znepokojující.

Mottem letošní slavnosti Jména Panny Marie je: »Stvoření jako stopa Boží.« Jan Pavel II. vysoce ocenil »Růžencové křížové smírné tažení« a slavnost Jména Panny

Marie, které františkáni z podnětu P. Petra Pavlíčka každoročně pořádají, jako »mariánské pokojné procesí, ve kterém se cítí spojení lidé všech generací přes hranice národů a kontinentů. Již více než půl století je oslava Jména Panny Marie působivou demonstrací víry«.

(U nás se na svátek Jména Panny Marie 12. září mezitím zcela zapomělo. K jeho původu se vrátíme v příštím čísle Světla.)

Pohled víry

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Dej nám více víry!

Dnes se kolem Ježíše shromáždili jen jeho důvěrní přátelé. Neboj se přisednout do tohoto hloučku. Chceš přece i ty patřit mezi ně. Jeho věrní si uvědomují, že se jim nedostává toho nejpodstatnějšího. Potřebují více víry. Není to i tvůj problém?

Apoštolové správně chápou, že víra je dar. Spoj se s jejich prosbou o tento poklad. Tomu, kdo jej přijme, se otevírá úžasná možnost dívat se na svět z Boží perspektivy. To je jediný realistický pohled na všechno bytí a na všechno dění.

Události, které stále více otrásají světem, těžko mohou někoho nechat lhostejným. Není divu, jestliže i tebe zarmucují, zneklidňují a pronásledují tě i ve chvíli, kdy bys rád u Pána vyhledal útěchu a uklidnění v modlitbě. Nejsi však sám ani první, kdo se takto trápí. Ta situace není nová. Slova prvního čtení tě přesvědčují, že už starozákonní prorok se ocitl v podobné situaci: Zpustošení a násilí je přede mnou.

Nejsou to jenom samy hrůzné skutečnosti, co nás zarmucuje. Nejvíce skličující se nám jeví skutečnost, že to všechno již trvá příliš dlouho. Zdá se, jako by se samo nebe zavřelo. A nejsi to jen ty sám, kdo volá o pomoc. Kolik je to nevinné krve, která doslova křičí k Hospodinu. Ale pomoc otáčí a nepřichází. A tak se stále naléhavěji vnučuje neodbytná otázka: Proč? Je to možné, že by Pán neviděl a neslyšel? Hospodine, tvé oči jsou čisté, nemohou se dívat na zlo a hledět na trápení! Proč tedy trpíš věrolomně, proč mlčíš, když svévolník pohlcuje spravedlivého?⁽¹⁾

Ale takové otázky a netrpělivost nejsou nic jiného než známka nedostatečnosti víry. Vždyť to není Pán, ale my sami, kdo nevidí a neslyší. Není právě v Hospodinově otálení odpověď na tvé otázky? Nechce nás Pán vyburcovat z naší vlažnosti a opovržlivosti? I ON volá a křičí, již dva tisíce let! Poručil napsat vidění, aby si je každý mohl snadno přečíst. Kdo je opravdu čte a slyší v nich jeho hlas? Nepočínáme si vlastně svým způsobem i my sami před jeho tváří právě tak jako násilník, jehož skutky nás děsí? Neurčujeme si sami své právo a své postavení?⁽²⁾ Nevysmíváme se těm, které nám posílá a kterým náleží úcta?⁽³⁾ Přiznejme si, že je to především sám Pán, kdo může plným právem říct: Tak dlouho volám, a vy neslyšíte! Proč mi dáváte hledět na bezbožnosti, kterých se dopouštíte?

Bůh sám je věrný. Potřebuješ jen více víry, aby ses díval na svět a dění jeho pohledem. Nezoufej. Vidění čeká na určený čas, spěje k naplnění a nezklame. Počkej, jistě se splní, nedá se zdržet. Ale vidění nejen předpovídá osvobození, ale také ti oznamuje, co Pán čeká od tebe. Jak naplňuješ to, co Ježíš od tebe očekává? Přijímá tě do svých služeb. Důvodem není to, že by tě potřeboval, ale skutečnost, že tě miluje. A tak tě chce vzít do svých rukou, jako umělec bere svůj nástroj. Jeho láska tě používá ke své divotvorné práci, abys mohl mít i svou neužitečnou službou osobní účast na jeho tvořivé radosti.

Bůh rád tvoří divy a zázraky. Aby obdařil svět novými nečekanými divy, hledá si k tomu vhodné nástroje, které uvědoměle přijímají svou vlastní nemohoucnost a neužitečnost, a tak se stávají pokornými a poslušnými roznašeči jeho božských tahů v neochvějně víře ve smysluplnost všeho toho, a jenom toho, co zamýšlí tento nejvyšší Umělec a jeho božská ruka. Skutečné Boží nástroje chtějí jen to, co ON chce, chtějí to jen tak, jak ON chce, a jen proto, že ON chce. To je ona jediná realistická pozice, která vychází z víry: stát bezvýhradně a nezištně ve službách plánů Boží Prozřetelnosti, kterým jsme nekompromisně uvěřili.

Boží divy však nejsou k tomu, aby vyvolávaly senzacce. Ve skutečnosti se stále dějí a jsou to ještě větší divy než přenášení hor a stromů. Jsou lidským očím často skryty, ale podle odvěkého Božího projektu jsou to ty nejpodstatnější zázraky: divy jeho milosti, která dokáže, že i ty největší stromy, tak hluboce zakořeněné v bezbožnosti a zlu, se vyrvou ze svých kořenů a přesadí do moře lásky Ježíšova Srdce. Je-li někdy k této proměně zapotřebí ještě jiného, zjevného zázraku, i ten Bůh udělá, a to s využitím neužitečných služebníků, kteří uvěřili. Neboť ti, kteří se hrnou a tlačí dopředu, aby se sami prosadili a vyznamenali svými nápady, nejsou ve skutečnosti k ničemu.

Abys tedy mohl přijmout nesmírný dar víry, veliký alespoň jako hořčičné zrnko, a mohl tak v Božích službách, bude-li ON chtít, i hory přenášet, musíš se stát dostatečně maličkým. Pros proto nejen o více víry, ale pros také naléhavě o dar onoho nezbytného vnitřního prostředí, bez kterého víra nemá živnou půdu. Tímto prostředím je upřímné a pokorné přiznání vlastní neužitečnosti.

Kéž bys dnes uposlechl jeho hlasu. Nezavrhuj své srdce.⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Hab 1,13; ⁽²⁾ srov. Hab 1,7

⁽³⁾ srov. tamt. 10; ⁽⁴⁾ resp. žalm 95

Liturgická čtení

1. čtení – Hab 1,2-3; 2,2-4

Jak dlouho již volám o pomoc, Hospodine, ty však neslyšíš; křičím k tobě: „Násilí!“, ty však nepomáháš. Proč mi dáváš hledět na bezpráví? Mám se dívat na soužení? Zpustošení a násilí je přede mnou, povstávají hádky, rozléhá se svár. Tu mně Hospodin odpověděl: „Napiš vidění, vyryj ho zřetelně na desky, aby ho mohl každý snadno přečíst. Na určený čas totiž ještě čeká vidění, spěje však k naplnění a nezklame. I když ještě prodlévá, počkej na ně, neboť jistě se splní, nedá se zdržet. Hle, zahynul ten, kdo nebyl upřímný v duši, spravedlivý však bude žít pro svou věrnost.“

2. čtení – 2 Tim 1,6-8.13-14 Milovaný!

Vybízím tě: oživ zase plamen Božího daru, který ti byl dán vkládáním mých rukou. Vždyť Bůh nám nedal ducha bojácnosti, ale (ducha) síly, lásky a rozvážnosti! Proto se nestyď veřejně vyznávat našeho Pána, ani (se nestyď) za mě, že nosím kvůli němu pouta. Naopak: Bůh ti dej sílu, abys nesl jako já obtíže spojené s hlásáním evangelia. Jako vzoru zdravé nauky se drž toho, cos ode mě slyšel, a měj přitom víru a lásku v Kristu Ježíši. Ten drahocenný, (tobě) svěřený poklad opatruj skrze Ducha svatého, který v nás bydlí.

Evangelium – Lk 17,5-10

Apoštolové prosili Pána: „Dej nám více víry!“ Pán řekl: „Kdybyste měli víru jako hořčičné zrnko a řekli této moruši: ‚Vyrvi se i s kořeny a přesad‘ se do moře!‘, poslechla by vás. Když někdo z vás má služebníka, a ten orá nebo pase, řekne mu snad, až se vrátí z pole: ‚Hned pojď a sedni si ke stolu?‘ Spíše mu přece řekne: ‚Připrav mi večeři, přepásej se a obsluhuj mě, dokud se nenajím a nenapiji. Potom můžeš jíst a pít ty.‘ Děkuje snad tomu služebníkovu, že udělal, co mu bylo přikázáno? Tak i vy, až uděláte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: ‚Jsme jenom služebníci. Udělali jsme, co jsme byli povinni udělat.‘

Trvalý eucharistický zázrak

Italské město Siena v Toskánsku, položené na třech malebných pahorcích, je známé v celém světě nejen vynikající středověkou architekturou, svou »Piazza del Campo« a sv. Katerinou, ale především trvalým eucharistickým zázrakem, který trvá již od roku 1730. V rozporu s fyzikálními a chemickými zákony 223 hostií konsekrovaných 14. srpna 1730 si do dnešního dne zachovává svou svěžest a novotu a ani v nejmenším nevykazují náznak zkázy. Dánský spisovatel a konvertita G. Joergensen napsal v roce 1914, že je to jeden z největších, ustavičně trvajících zázraků světa.

Historie tohoto neobyčejného zázraku začala večer 14. srpna r. 1730 o vigílii Nanebevzetí Panny Marie. Všichni obyvatelé Sieny se shromáždili v katedrále, aby zpívali slavné nešpory. Všechny ostatní kostely ve městě byly zavřeny. Této příležitosti využili zloději, vloupali se do kostela sv. Františka a při pátrání po drahocenných věcech vylomili dveře svatostánku a odnesli stříbrné ciborium plné konsekrovaných hostií.

Průčelí baziliky sv. Františka v Sieně

Františkáni to zjistili teprve ráno. Zpráva o svatokrádeži se roznesla mezi obyvateli. Město se ponořilo do hlubokého smutku a úřady vydaly příkaz ke stíhání zločinců. Po dlouhém pátrání byly nakonec hostie nalezeny v schránce na almužny v kostele Panny Marie v Provenzano. Místní farář don G. Bozegoli napočítal 348 hostií. Farář podal zprávu místnímu arcibiskupovi, který ihned přišel do Provenzano, aby spolu s františkány ověřil, zda se skutečně jedná o hostie ukradené v bazilice sv. Františka. Potvrdilo se, že se opravdu jedná o hledané hostie.

Příštího dne arcibiskup A. Zondari ve slavnostním pro-

cesi, kterého se zúčastnilo na 3000 věřících s pochodněmi a kajícími kříži, přenesl nalezené hostie do baziliky sv. Františka. Nával věřících z místa i okolí byl tak velký, že hostie musely být celé dny vystaveny k veřejné adoraci. Lidé se s velkou vírou a horlivostí klaněli Bohu a odprošovali za spáchanou svatokrádež. Více než 100 z těchto hostií bylo rozdáno při svatém přijímání. Čím více dní však uplynulo od této události, tím více se františkáni i lidé utvrzovali v názoru, že nalezené hostie by neměly být rozdávány ve svatém přijímání, ale uchovány pro veřejnou adoraci. Bylo jich 223.

V průběhu dalších měsíců a let všichni s údivem konstatovali, že tyto konsekrované hostie vůbec nevykazují známky stárnutí a zachovávají si obdivuhodnou svěžest a příjemnou vůni.

První oficiální ohledání vykonal 14. dubna 1780 generál františkánů Carlo Vipera. V dekretu napsal: »Fakt uchování svatých hostií v naprosté svěžesti více než 50 let jsme uznali za skutečný zázrak.«

Další zkoumání zázračně zachovalých hostií uskutečnil 9. února 1789 arcibiskup Tiberio Borghese. V protokolu uvedl: »Já osobně i všechny spolupůčastně osoby jsme pomocí lupy zkoumali hostie, které nám byly předloženy na dvou různých patenách. Ověřili jsme si jejich neobyklou svěžest a nenarušený charakter.« Arcibiskup provedl experiment a dal uložit nekonsekrované hostie do zapečetěné nádoby na dobu 10 let. Když byla nádoba po deseti letech otevřena, obsahovala jen tmavožlutý prach. Komise pod vedením arcibiskupa prohlásila,

Ostensorium se zázračně zachovanými konsekrovanými hostiemi

že tato skutečnost ještě více potvrdila zázračnou skutečnost zachování dokonalé svěžesti konsekrovaných hostií z roku 1730.

15. června 1815 jmenoval sienský arcibiskup komisi složenou z teologů a lékařů, aby znovu prozkoumali svaté hostie. Komise po důkladném šetření potvrdila zázračný charakter ustavičné svěžesti. Nejzávažnější bylo šetření provedené z příkazu papeže Pia X. v roce 1914. Šetření provedla skupina významných vědců ze Sieny a z Pisy. Mikroskopické vyšetření prokázalo, že hostie byly zhotoveny z pšeničné mouky a zachovaly se v dokonalém stavu. Testy potvrdily normální obsah škrobu. Komise připomněla, že hostie upečené tradičním způsobem a přechovávané v normálních podmínkách by musely podlehnout rozkladu po několika letech. Zachování udivující svěžesti, krásné vůně je v rozporu s fyzikálními a chemickými zákony a svědčí o zázraku, pro který neexistuje vědecké vysvětlení. Hlavním expertem byl slavný chemik prof. Siro Grimaldi. Ve svém osvědčení napsal: »Dokonale zachované

Siena, náměstí del Campo

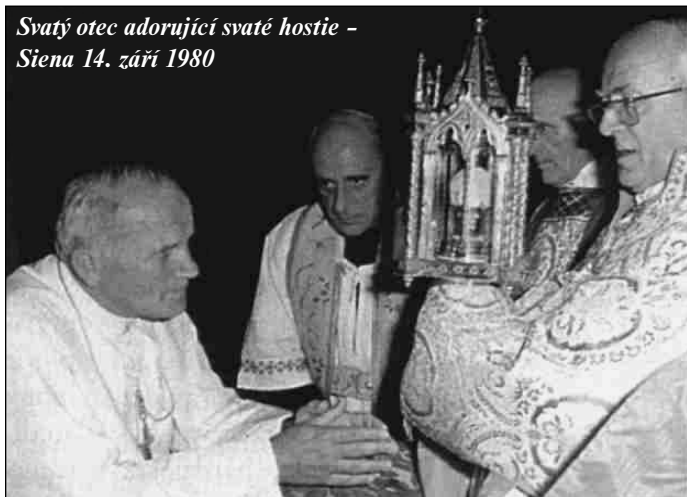
částky nekvašeného chleba jsou výjimečným jevem, který ruší přirozený zákon zachování organické hmoty. Tento fakt představuje unikát v análech vědy.« Tento jev se stal pro něho důvodem ke konverzi.

Další zkoumání se uskutečnilo v roce 1922 u příležitosti přeložení hostií do nového ostensoria. Výsledky potvrdily předchozí zápisy. V roce 1950 bylo zhotoveno vzácné ostensorium, do kterého byly hostie umístěny. To se stalo podnětem pro zloděje, kteří ostensorium ukradli a hostie rozsypali po svatostánku. Arcibiskup osobně spočítal hostie a našel všech 223.

Hostie si do dnešního dne uchovávají příjemnou vůni nekvašeného pšeničného chleba, zůstávají neporušené a lesklé, jako by byly upечeny před několika málo dny. Je třeba mít na paměti, že tyto hostie konsekrované v roce 1730 jsou skutečným tělem Ježíše Krista, který nám chce tímto způsobem připomenout, že Eucharistie je ON sám, skutečně přítomný ve svém zmrtvýchvstalém těle. Musíme z celého srdce děkovat Bohu za toto zázračné znamení, kterého se nám dostává k upevnění naší víry ve skutečnou přítomnost zmrtvýchvstalého Krista v Eucharistii.

Zázračné hostie jsou vystaveny k adoraci každého 17. v měsíci. O slavnosti Božího těla je uctívají tisíce věřících při průvodu ulicemi města.

Svatý otec adorující svaté hostie - Siena 14. září 1980

Významný italský fyzik Enrico Medi po prozkoumání zázračně zachovaných hostií napsal: *»Historie zaručuje absolutní trvání zázraku: jsou to stále hostie ze 14. srpna 1730. Lidská věda zachovává mlčení kolem tohoto faktu znásobeného 223x, který už trvá více než dvě a půl století. Nejen že ho neumí vysvětlit, protože tento fakt trvá navzdory všem známým přírodním zákonům. Máme zde co do činění se zásahem Příčiny, která není předmětem vědeckého bádání. Tato intervence samého Boha v nejvlastnějším slova smyslu zázrakem trvá již třetí století, aby svědčil o skutečné přítomnosti Krista v Eucharistii.«*

Aby uctili tento eucharistický div, připutovali do Sieny světci i papežové: sv. Jan Bosco, sv. Pius X., Benedikt XV., Pius XI., Pius XII., bl. Jan XXIII., Pavel VI.

Svatý otec Jan Pavel II. v době svého pobytu v Sieně 14. září 1980 setrval dlouho v adoraci před Ježíšem přítomným v zázračně zachovaných hostiích. Na konec adorace zvolal pln údivu: *»Zde je přítomnost!«*

M. P.

Z Milujcie sie 3-4/2001 přeložil -lš-

Pramen:

Ettore Cerato: *Realtà o chimera soprannaturale?* Edizione Paoline, Modena; *Idillio dell'Era, La conservazione prodigiosa di Sacre particule di Siena.*

Kardinál a růženec

»Chtěl bych převzetí své diecéze označit třemi znameními: Předně setkáním s mládeží z Turína a z Asti, které se včera uskutečnilo na Colle a kterým jsem zdůraznil pozornost, jakou musí Církev věnovat mladé generaci; dále mi ležela na srdci návštěva nemocných v nemocnici Cottolengo. Jako třetí velké znamení chtěl jsem pokleknout před Pannou Marií della Consolata, patronkou turínských diecéze, abych sám vložil svůj úřad do jejích rukou. Z toho důvodu bych se rád ve vsi prostotě spolu s vámi všemi pomodlil růženec přesně tak, jak jsme to dělali s naším otcem za dob mého dětství po každém namáhavém pracovním dnu. Byl jsem tehdy ještě malý a připadalo mi to někdy trochu nudné, ale obraz muže, který klečel opřen o židli vedle mé matky a modlil se spolu s celou rodinou, se mi vryl do paměti. I biskup je otcem, otcem diecézního společenství, a z toho důvodu bych chtěl začít svůj úřad touto modlitbou k Panně Marii, abychom se tak všichni odevzdali do jejích rukou.«

Těmito slovy začal arcibiskup Severino Poletto oficiální část svého prvního dne v úřadě arcibiskupa turínských diecéze. Také ve svém prvním pastýřském listě vzpomínal na své dětství, kdy se společně s rodiči modlival růženec. Vypadalo to, jako by chtěl právě toto učinit mottem pro svůj biskupský úřad. Mezitím se tento nástupce sv. Maxima stal členem kardinálského sboru a na letošní »nejdůležitější« konzistoři byl jediným italským kardinálem, který nebyl členem žádné kurie.

Pro měsíčník *30giorni* k těmto svým vzpomínkám z dětství řekl:

»Tyto vzpomínky rád vyvolávám ve své paměti. Cestou k náměstí San Giovanni, kde

jsem měl slavit intronizační mši svatou, bylo mým záměrem zastavit se v mariánské svatyni La Consolata, abych se zde pomodlil svatý růženec. Osobně

jsem to komentoval, že tak chci vložít svůj úřad do rukou Panny Marie. A abych vysvětlil, proč to dělám, vyprávěl jsem, že v naší rodině společný růženec s naším otcem byl absolutním příkazem. Víím, že právě

tehdy u nás dostala moje víra správný směr. To je pro mne velice důležité, protože se domnívám, že musíme naše rodiny vést více k tomu, aby svým dětem zprostředkovaly víru a nepřenechávaly to teprve hodinám katechismu ve farnostech.«

»Naše víra není jen jednou z mnoha ideologických a kulturních možností, na kterou se můžeme ve svém životě zaměřit. Křesťanská víra je přijetí zjevení, které Bůh učinil v průběhu lidských dějin a které vrcholí v tajemství vtělení. *Boha nikdy nikdo neviděl*, říká v Prologu

ke svému evangelium sv. Jan. *Jednorozený Bůh, který spočívá v náručí Otce, ten o něm podal zprávu.* Křesťanská víra tedy znamená otevřít se Božím tajemství, které se nám zjevuje a ukazuje v osobě vtěleného a obětovaného Krista. Víra je setkání s Ježíšovou osobností, pravou ústřední událostí lidských dějin.«

Do této ústřední události nás zavádí modlitba svatého růžence.

Podle 30giorni 3/2001.

Překlad -lš-

Drama v Nagasaki 9. srpna 1945

Atomový úder na katolické město

Na oficiální slavnosti za účasti japonského císařského páru opakoval 15. srpna 2001 předseda vlády Koizumi svou »lítost« nad utrpením, které Japonsko způsobilo za druhé světové války. Stalo se tak u příležitosti výročí kapitulace Japonska před 56 lety za hojné mediální účasti, protože Koizumi se poprvé odvážil navštívit chrám Yasukumi, něco jako náhrobek obětem druhé světové války. Ale nebyli to jen Japonci, kdo se v té válce dopustili těžké krivdy.

Nabízená kapitulace?

I když Japonsko již chtělo začít jednat o kapitulaci, došlo k dvěma strašným katastrofám v Hirošimě a Nagasaki. V Americe se zatím hovořilo převážně o tom, že svržení atomových bomb 6. srpna na Hirošimu a 9. srpna na Nagasaki bylo nesmyslné. Mezitím začali američtí novináři i historikové zpo-

chybnovat tento názor. Oficiální stanovisko vychází z toho, že alternativou ke dvěma atomovým bombám bylo vojenské obsazení Japonska konvenčními zbraněmi. To by si údajně vyžádalo životy 250 000 amerických vojáků a 1 miliónu Japonců⁽¹⁾. USA měly tehdy jen tři atomové bomby. Jedna byla použita k testovacím účelům a jen dvě k účelům vojenským. Čtvrtá byla krátce před dohotováním.

Ale proč právě katolické Nagasaki?

Zde se naskýtá otázka, proč 3 dny po prvním atomovém výbuchu nad Hirošimou byla další bomba svržena právě na

Nagasaki (držíme se v dalším argumentace amerických žurnalistů). Odpověď na tuto otázku může vyvolat překvapení, není přímo rozhořčení. Nagasaki se totiž vůbec nenacházelo na seznamu potenciálních cílů pro obě bomby. Koncem července 1945 definovali vojenští strategové a velitelé »Projekt Manhattan« čtyři cíle pro atomovou bombu: Prvním byla Hirošima, průmyslové centrum produkce pro armádu a námořnictvo. Druhým byla Kokura, kde byla největší muniční továrna v zemi. Třetím Niigata, největší přístav s rafinériemi minerálních olejů, terminálem tankerů a ocelárnami. Čtvrtým cílem bylo staré císařské Kjoto, tehdy hlavní průmyslové centrum s továrnami pro dělostřelectvo a letectvo.

Ale stalo se něco překvapujícího: Ministr války Henry Stimson (který údajně připravil cestu k útoku na Pearl Harbor tím, že před válkou spolu s ministrem zahraničí Cordellem Hullem uvalil na Japonsko mezinárodní naftové embargo), škrtnl na seznamu Kjoto a nahradil je Nagasaki. V den, kdy byla bomba svržena, tvrdil New York Times světové veřejnosti, že Nagasaki je z průmyslového hlediska důležitější než Hirošima. Ve skutečnosti toto město střední velikosti mělo jen dobrý přístav, zatímco z průmyslového hlediska bylo bezvýznamné. Továrny Mitsubishi, které jsou v blízkosti Nagasaki, nemohly být atomovou bombou svrženy na město vůbec zasaženy. Zdá se, že to bylo něco zcela jiného, co mělo být zasaženo právě v Nagasaki. Co vlastně chtělo rozbít levicové křídlo v New Deal vládě Roosvelt-Truman?

Křesťanství přichází do Japonska

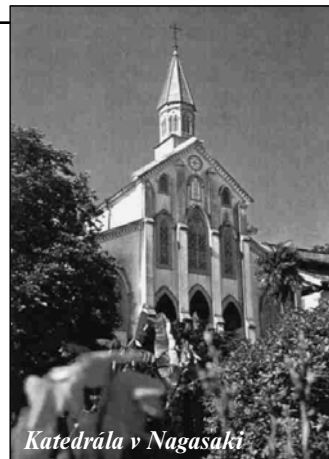
Jak přišlo křesťanství do Japonska? Když v roce 1542 zakotvila poprvé v Nagasaki portugalská loď, bylo toto místo ospalou rybářskou vesnicí. Podle map těchto námořníků připlul do Japonska 15. srpna 1549 sv. František Xaverský⁽²⁾. Během jednoho roku se naučil japonštině a začal hlásat evangelium. Již roku 1579 byli čtyři místní vojevůdci, zvaní »daimyové«, obrácení na katolickou víru a přivedli pod Kristův kříž svých 100 000 poddaných. Japonsko bylo tehdy tolerantní vůči jiným náboženstvím. Prefektura v Nagasaki byla sídlem přístavu, který byl nejbližší k čínským břehům. Přicházeli tam jako vítání obchodníci buddhisté a taoisté.

Křesťané však mohli být pouze křesťany a nikoliv současně buddhisty nebo taoisty. Ano pro

František Xaverský, pionýr katolických misí v Japonsku v okamžiku své smrti

Krista bylo výlučné. Tak se stalo, že již 1587 zmizely v celé oblasti poslední buddhistické a šintoistické chrámy. Tehdy ústřední japonský vládce začal vnímat

Katedrála v Nagasaki

křesťanství jako ohrožení: viděl v něm pátou kolonu kolonialistů ze zahraničí. Křesťanství zcela jinak než dosavadní mnoho-božská vyznání trvalo na účtě k jedinému Bohu.

Pronásledování křesťanů za Hideyosiho

Ve společnosti, která zatím znala jen poddanství pod feudálním vládcem nebo autoritativní skupinou, učila nová víra účtě k jednomu každému z lidí. V zemi s centrální mocí v Edo (dnes Tokio) se proto jevila evropská víra jako neposlušnost a konkurence. R. 1587 vydal šógun Toyomoti Hideyosi dekret, který zakazoval křesťanství, a vyzval jezuity, aby do 20 dnů opustili zemi. Tento edikt ale zatím nikdo vážně nerespektoval. Za devět let začalo pronásledování s novou silou. Hideyosi dal 1597 v Nagasaki ukřižovat 26 misionářů, 6 františkánů, 3 jezuity a 17 domorodých kněží. O rok později bylo zbouráno 137 jezuitských kostelů, škola a seminář. Příští rok Hideyosi zemřel a tím skončilo první pronásledování.

Již 1612 vydal šógunát Tokugawa nový zákaz křesťanství, dva roky později byl vydán zákaz platný pro celé Japonsko. R. 1622 bylo v Nagasaki popraveno 51 posledních křesťanů, za dva roky bylo v Edo upáleno za živa 50 křesťanů. Cizinci byli stále více vykazováni ze země. R. 1633 podstoupilo 30 misionářů mučednickou smrt. O dva roky později bylo zakázáno Japoncům žijícím v cizině vrátit se do země. Bylo to ze strachu

Osobní svědek

William L. Laurence patřil k posádce, která svrhla na Nagasaki bombu zkázy. On sám referoval:

Letěli jsme jižním směrem mořskou trasou a dosáhli jsme pobřeží v 11.33 hod. Pak jsme zamířili přímo na Nagasaki. Nad cílovou oblastí jsme chvíli kroužili, až jsme našli díru v mracích. Bylo 12.01. Dosáhli jsme cíle své akce.

Objevil se obrovský záblesk, který zaplavil kabinu jasným bílým světlem. ...Prudká tlaková vlna zasáhla našeho velkého ptáka a zatřásla s ním od přídě až k ocasu. Pozorovatelé viděli obrovský ohnivý balón, který jako by rostl ze země a vyrážel veliké bílé kouřové prstny. Pak jsme spatřili obrovský rudý ohnivý sloup, který stoupal vzhůru razantní rychlostí. Uplynulo jen 25 vteřin.

Bylo to jako živá bytost, jako nový tvor, který se zrodil před naším zděšeným zrakem. Jeho noha byla tmavě hnědá, střed jantarový a hlava bílá. Ale byl to živý totem s mnoha démonickými maskami, které vrhaly k zemi šílené grimasy.

Hřib byl ještě živější než sloup, vařil se, vrhel a syčel v záři smetanové pěny, rozšiřoval svůj klobouk a zvolna klesal k zemi. Bylo to jako výbuch mnoha tisíc prastarých duchů, kteří se spojili do jedině záře. Tento tvor jako by několik vteřin bojoval a s obrovskou zlostí se chtěl zbavit svých pout. Pak propukl s nespoutanou silou a vyletěl šílenou rychlostí do výše 60 000 stop.

před cizími idejemi. Téměř 10 % Japonců bylo křesťany.

Japonští vládci měli z křesťanství strach. Vždyť r. 1614 bylo v Japonsku 300 000 křesťanů, každý desátý obyvatel. Kdyby toto nakažlivé zahraniční náboženství nezastavili, měli vládci strach, že brzy ovládne a změní celou zemi. Daimyové měli zakázáno stát se křesťany, tisíce křesťanů byly popraveny. V Nagasaki nabízeli za prozrazení kněze, mnicha nebo křesťana stříbrné předměty. Podezřelí byli nuceni, aby zneuctili kříž. Cizí náboženství bylo zatlačeno do podzemí.

Tokio vytváří náhradního boha

Šógun nařídil obyvatelům Nagasaki, aby se zřekli Krista a uctivali nového státního boha v místním chrámu Suwa. Ještě dnes slaví Japonci počátkem října slavnost Kunchi ke cti tohoto boha. Dnes se tak děje dračím tancem »kokodešo«. Zahraniční obchodníci se mohli zdržovat jen na jednom ostrově u Nagasaki. 1640 zakázali šóguni všechny kontakty s cizinou. Obchod a komunikace se zahraničím byla přerušena na celých 200 let.

Otevření v 19. století

Teprve uprostřed 19. století se začíná země pomalu otevírat. Znovu ožil obchod se západními zeměmi. Japonská exotika fascinovala západní umělce. Puccini složil tragickou operu »Madame Butterfly«. R. 1859 je povolen návrat křesťanským misionářům. R. 1895 začala stavba katedrály v Urakami, předměstí Nagasaki. Stavba byla největším chrámem na celém Dálném východě. A k překvapení misionářů se přihlásilo 30 000 japonských křesťanů z podzemí, zvaných »kakure kirišitan«. Riskovali po celou dobu život a drželi se věrně své víry.

Nyní přicházeli se slzami zalitými tvářemi, plni radosti, aby veřejně uctili Boha na místě, které Pius IX. zvláštním způsobem požehnal. R. 1867 prohlásil

tento veliký papež 26 japonských mučedníků za svaté.

»Fat Man« nad katedrálou v Urakami

Plutoniová bomba se jménem »Fat Man« (Tlustý chlapík) byla uvolněna ze zásobníku bombardéru B 29 ve 12.02, zatímco v horkém srpnovém dnu se v katedrále modlilo na kolenou množství věřících a řádových sester. B 29 měl přílehlavý název »Bock's Car« - Dáblův vůz. Křesťané přijeli do Nagasaki jako poutníci, především aby postavili hráz proti nacionalistické válečné horečce odvozené od kultu Šinto, který šířil nenávist k cizincům a jejich náboženství včetně buddhismu, ale hlavně vůči křesťanství. Křesťané zřejmě věřili, že Nagasaki bude posledním místem, které by křesťanství Američané mohli napadnout, město, kde měl své zvláštní sídlo Kníže pokoje, Ježíš Kristus.

Slunce vytvořené lidskou rukou se rozzářilo 500 m nad zemí. Exploze vyvolala tlakovou vlnu, která rychlostí 2 000 km za vteři-

nu změnila hustě obydlené místo v prach jako úderem obrovské pěsti. Dříve než mohly rty vykřiknout, spálil žár na prach všechno maso i kosti. Katedrála byla jen několik set metrů od centra exploze.

Trumanova vláda zabila více křesťanů než Hideyoshi

Ve zlomku vteřiny se katedrála změnila v popel spolu se všemi sochami svatých a všemi prosíci mi věřícími. Velké sochy Ježíše a Marie se zbarvily do černa. Bomba, větší než nad Hirošimou, měla sílu 21 000 tun TNT; zničila všechno v okruhu dvou kilometrů. Tisíce dřevěných domů shořely i se svými obyvateli v žáru atomového blesku. V tom okamžiku zemřelo 73 884 lidí, každý desátý z nich byl katolík. Dalších 75 000 bylo oslepeno, utrpěli kompletní popáleniny, nebo byli orkánovým větrem vyhozeni kilometry daleko. Tisíce zemřely na následky záření. Jak poznamenal jeden pozorovatel, zabila touto atomovou bombou Trumanova vláda více křesťanů, než kolik přišlo o život při všech

pronásledování křesťanů. A tak se naskytá otázka, kterou si dnes kladou američtí žurnalisté, proč určití politikové New Deal vlády změnili cíl druhé atomové bomby? Proč zničili tak vojensky bezvýznamné Nagasaki? Proč proměnili křesťany na atomový prach? Toto rozhodnutí učinil ministr války Henry Stimson, vedoucí člen zednářské lóže Skull and Crossed Bones - Lebky a zkřížených hnátů, stejného znaku, jakým byli označeni SS.

V Nagasaki se dnes ke křesťanství hlásí 3 % obyvatel.

Katedrála v Urakami byla znovu postavena v roce 1959, ale z těch, kteří přežili, jsou sotva 3 % křesťanů. Moderní Japonsko, ovlivněné sekularizovaným duchem amerických vítězů, pěstuje jakýsi druh eklekticismu; byly zde zrovnoprávněny a vedle sebe postaveny symboly mnoha náboženství. Jak se zde říká, mnozí žijí v šintoismu (úcta k předkům), svatbu slaví jako křesťané a umírají jako buddhisté. Víra, která kdysi vzala Japonsko útokem a měla vyhlídky, že změní tvářnost Asie, stala se jen otázkou životního stylu. Jen 1 % obyvatel Japonska označuje samo sebe za křesťany. Nejedná se o žádnou masovou konverzi. A tak 9. srpna, výročí záhadného bombardování křesťanského města Trumanem, je důvodem k modlitbě a památce zemřelých a proti všem lidským právům zavražděných japonských křesťanů.

GJW

Pramen: Lowell Ponte, Richard Rhodes: *The Making Of the Atomic Bomb in Front Page Magazin.* Z-sks 36/2001- přeložil-lš

(1) Ovšem jen za předpokladu, že by Japonci zásadně odmítali kapitulaci. Japonsko se však již před svržením bomb obrátilo na Vatikán ve věci zprošředkování kapitulace. Na to reagoval prezident Truman slovy: »Vyríďte papeži, ať se stará o své záležitosti.«

(2) Viz také článek »Mučedníci z Nagasaki«, Světlo 44/1999.

Ave Maria, aneb: »Matka Boží to zařídí.«

Příkaz, který jsem dostal, zněl: „Napište svůj životopis se zvláštním zřetelem na vliv, který jste ve svém minulém životě pocítil ze strany Matky Boží. Dávám vám na to měsíc dovolenou!“ A P. Marcel, kterému jeho řádový představený dal tento rozkaz, píše. Píše své vyznání lásky k Panně Marii, Matce Krásného milování.

Někdo

»Narodil jsem se na konci 19. století, v roce 1887, v době, kdy zbožnosti nebylo nazbyt. Lidé uctívali půdu, peníze a zboží.« Dědeček z matčiny strany vystoupil z církve, strýc převzal po něm »nenávisť vůči kněžím, ba i vůči Bohu«. Matka je zbožná. Miluje svého syna. »Věřím, že jsem byl jediným pokladem jejího života.« Otec ztělesňoval »ideál moudrého muže... Velice pokročil ve vnitřní modlitbě... Když jsem odjížděl do školy, řekl mi jednou toto: „Můj synu, buď vždy poctivým člověkem. To stačí.“

Roku 1897 nastupuje hoch do gymnázia premonstrátů, o čtyři roky později do slavného gymnázia Magyszombat. Po celou tuto dobu zakouší jako v pozadí současně mlčenlivou, současně účinnou ochranu »Někoho«, a je si jist: »Jestli toho Někoho najdu, najdu také štěstí!« Někdy promlouvá tento Někdo k mladému muži skrze přírodu, jejíž uchvacující krása ho okouzluje a naznačuje »řeč věčnosti«. Jindy poznává tajemného Někoho ve své matce, jejíž láska je něžným odleskem jiné, větší lásky. Tato Krásná láska je zářící, i když skrytou hvězdou jeho života: »Z dnešní zkušenosti se mi zdá, jako by ten milý Někdo – pozhnaná neznámá nebeská Matka – překrýval všechny zlé vlivy ... Matka Krásného milování mě chránila.«

A já jsem se zamiloval do její krásy

Ještě na gymnáziu je o svátku Neposkvrněného početí přijat do jedné mariánské kongregace: »Tato svatyně byla tehdy pro mě mým nebem. Byl jsem

s Někým navěky zasnouben. Ale kdo byl tento Někdo? ... Nikdo jiný než Neposkvrněná, Immaculata, a její věčné Slovo Ježíš, Moudrost, Pravda, Krása, Lesk, Ideál.« Prožívá čtyři léta štěstí mladistvé, nadšené zamilovanosti. Mše sv., sv. přijímání, Maria to všechno zařídí, »v té době mě zaplavovaly milosti«. Stal se vynikajícím žákem, nikoliv však proto, že by byl učiněný »šprták“, nýbrž protože ho pobízela Matka Boží. Je jejím dítětem a dítě chce udělat radost své matce. Vychovává ho a on se nechá vychovávat. »Ó, jak to šlo tehdy všechno lehce!«

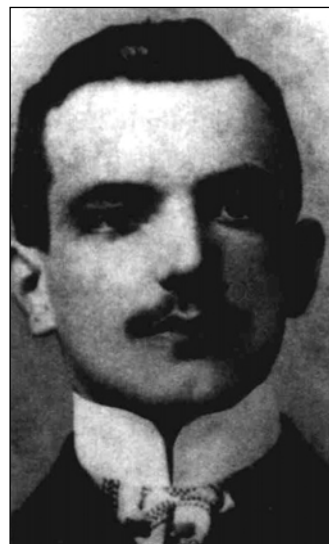
Hvězda pobledla

Ale »všechno dopadlo jinak, než jsem si představoval. Po maturitě v roce 1905 jsem odešel

studovat na filozofickou fakultu do Budapešti. Připadal jsem si jako ryba, která byla vyvržena z vody, ze svého životodárného živlu. Tisíc vlivů, tisíc dojmů, tisíce a tisíce zklamání a rozčarování. Ne, zde nebyl můj svět. Já ubohá rybka jsem ležel na břehu a začal jsem sebou plácet...«

Kolem něho je politizující mládež, která sní o ideálech a »pokládá se za důležitou a odpovědnou«. »Politika se nám líbila, studium již méně. Ale skutečný politický studentský všední den přinášel rozčarování, političtí vůdcové bavili „své stádo“ tím nejnižším a nejsprostším způsobem. Bylo to otřesné, jejich řeči, jejich duše, jejich jednání.«

On sám objevuje vědy (literaturu, filozofii, umění) a s tím

P. Marcel

i ješitnost: »Vědět, vědět, čím více, tím lépe! Dosáhnout všeobsahujícího, vynikajícího vzdělání! A pak cestovat a cestovat, vidět, prožívat! Váznivě mě po všech stránkách zajímalo umění. ... Moře mě svou krásou málem připravilo o smysly! Myslil jsem na to, stát se spisovatelem, a především ... slavným! Ale Neposkvrněná, Hvězda mořská, zůstala zahalena, nebe zamračené.« Jeho víra se rozplývá, šestnáct let nepřistoupí ke zpovědi.

Kulturní člověk

Po absolutoriu vysoké školy nachází umístění jako profesor v Sedmihradsku, musí však brzy nato strávit jeden rok jako dobrovolník v kasárnách v Salcburku. Alpská krajina ho uchvátí, a zatímco on zapomíná na Hvězdu svého dětství, Maria na něho nezapomíná: »Vyhýbal jsem se kantýně stejně jako společnosti. V zimě jsme sice navštěvovali taneční školu, byly tu hezké dámy... nicméně kouzlo Alp bylo hezčí, slunce, ledovce, vrcholky, vodopády, bílý sníh, vznešená příroda! Celý rok mé dobrovolné služby proběhl v čistotě, »tento hřích spal«. Neposkvrněná mě uchránila skrze panskou přírodu.«

Opět zpátky do Sedmihradska a zde plně zapadne do »spo-

Pracovat pro solidaritu, spravedlnost a mír

»Protílidský« útok na Washington a New York nechť probudí v srdcích všech lidí světa »pevné rozhodnutí odmítat násilí a bojovat proti všemu, co rozsévá nenávisť a rozdělení v lidské rodině, a pracovat pro zrození nové éry mezinárodní spolupráce inspirované nejvyššími ideály solidarity, spravedlnosti a pokoje«. Při přijetí pověřovacích listin nového velvyslance USA u Svatého stolce, pana R. J. Nicholsona, vyjádřil Svatý otec opět svoji účast na bolesti amerického národa, který se stal obětí tragédie, která zarmoutila celý svět. Papež dále řekl: »Začínáte svou misi v nesmírně tragickém, velmi obtížném okamžiku pro váš národ. V tomto okamžiku národního smutku za oběti teroristických útoků na Washington a New York toužím vás ujistit osobně o své hluboké účasti na bolesti amerického lidu a o svých modlitbách za prezidenta, civilní úřady, které se zabývají záchrannými pracemi, a péči o ty, kteří přežili, a zvláště za oběti a jejich rodiny.« Papež pak připomněl »tragické násilí«, které přetrvává v konfliktu na Blízkém východě a ohrožuje proces pokoje započatý v Madridu. Papež položil důraz na skutečnost, že některé životy, a to i životy těch, kteří se mají narodit, jsou podrobeny osobnímu výběru druhých, není jim zaručena žádná jiná hodnota ani právo, a společnost je tak řízena nevyhnutelně partikulárními zájmy a dohodami. »Není možné udržet svobodu v kulturním prostředí, ve kterém se lidská důstojnost hodnotí podle ryze utilitaristických měřítek.«

lečenského života: »Byl jsem mladý muž, o kterého byl zájem jako o všechny ostatní. Žili jsme vesele, tančili, hráli, uzavírali jsme známosti a vedli zhýralý, prolhaný život.« Jeho jedinou útěchou jsou »malí žáci a hory«, současně propadá fascinujícímu opojení uměním. Svou návštěvu Říma stráví »jen s průvodcem v rukou jako turista za uměním. Pro svatostánek neměla má duše ani pohled a krev mučedníků mi vůbec nepřišla na mysl... Stal jsem se „kulturním člověkem“, jinak nic; byl jsem takový estét, jakých je možno na světě najít celé tucty.«

Válka

Když se dostaví vážné myšlenky, snaží se je potlačit. Hlavní věcí je dobrá nálada. Jeden jeho kolega, který ho prohlédl, mu řekne: »Tvoje dobrá nálada není opravdová, nevychází ze srdce. Ty prcháš sám před sebou!«

P. Marcel v době první světové války na albánské frontě

V té době umírá jeho matka. Je mu, jako by s ní ztratil všechno na zemi. Neklid pokračuje: »Vlastně jsem přesně nevěděl, co mě žene, za čím se pachtím. Byl jsem prostě nepokojný. Na

konec mě začal pronásledovat hřích!«

Získá bohaté dědictví, které mu umožňuje častěji zajet do Vídně, aby zapomněl. A je-li uchráněn některých hříchů, pak jen proto, že v kritických okamžicích se mu náhle zjevuje postava jeho matky, celá zahalená v černém, která je současně »převlekem«, kterým si posluhuje Matka Boží, aby ho odvrátila od nejhorší cesty.

Roku 1916 je povolán. Nakonec z toho má radost, protože tak může pokračovat jeho útek. »Bůh v osobě Ježíše Krista stál stále častěji u mých dveří a klepal. Ale já jsem nechtěl slyšet jeho prosebný hlas a vpustit ho.« Poslední večer před jeho odjezdem se k němu protlačí malý žák, který je biřmovancem, a »vtiskl mi do ruky, aniž by to druzí zpozorovali, medailku Panny Marie. Tíše, nežným hlasem své dětské duše mě naléhavě prosil: „Prosím vás, vezměte si to a opatrujte si to!“ V té chvíli ožilo ve mně znovu nakrátko mé dětství a já jsem jasně vnímal, že s touto malou medailkou je spjat můj život,

má smrt, mé štěstí, můj osud, moje budoucnost, ano, moje věčnost.«

Skutečně tato *záračná medailka*, kterou si chrání jako drahocenný poklad, stane se záchrannou kotvou nastávajících časů. »Nemá smyslu, abych popisoval všechny zážitky z války, mají totiž všechny jen jeden střed a jednu melodii, totiž medailku.« Jí připisuje, že byl zachráněn při lodní katastrofě, při které zahynula řada lidí, jí děkuje, že mohl přežít mnoho jiných velmi nebezpečných situací během války.

Dějiny duše

Záhy po skončení války kuje nové plány. Útek před sebou samým dále pokračuje. Austrálie se mu jeví jako smysluplný cíl. Získá si určitý věhlas, jeho řečnický talent je velmi působivý. »Chtěl jsem jen vystupovat na pódiu, stát se známým v novinách a v časopisech.«

Ale ve volných hodinách a o prázdninách, kdy se vrací do samoty malého venkovského sídla, objevuje v tichu a v pohledu na překrásnou kvetoucí tře-

šeň pronikání věčného, onoho světa. »Často pocítila moje duše něco jako hluboký smutek, řekl bych smutek z onoho světa.« Poznává, jak hluboko se propadl a co musí znamenat věčnost. Pak jednoho odpoledne zažije vysoce vzdělaný pan profesor, jak mu vstoupí do cesty malé dítě: »Jedno odpoledne přišla do mého pokoje překvapivě dcerka mého hostitele. Bylo to inteligentní, hezké stvoření, dobře vychované a velmi nábožensky vzdělané. Podala mi knihu a naléhavě mě prosila, abych si ji bezpodmínečně a velmi pozorně přečetl. Na obálce byl titul: *Dějiny duše* od jisté Terezie od Dítěte Ježíše. Poněkud neomaleně jsem ji knihu vrátil se slovy: „Já nemám rád spisovatelky!“ Moje návštěvnice se nedala odbýt a dále na mě naléhala, abych si knihu přečetl. Odbyl jsem ji podrážděně: „Do její ruky patří vařečka, ne pero.“« Ale hostitelova dcera se nevzdává a zanechá knihu v jeho pokoji. Za několik hodin vezme knihu do ruky. »Pak jsem začal číst... Nevím už, kdy jsem se posadil. Vím jen, že jsem se nemohl od knížky odtrhnout.« Terezička ho přemohla.

Ježíš!

V létě 1922 navštíví pašijové hry a je uchvácen pašijovou podívanou. Krátce nato umírá jeho otec, v jehož pokojném odchodu z tohoto světa vidí korunování svatého života. Ale

on sám stále ještě prožívá výbuchy neklidu a rozruchu. Znovu listuje v jízdním řádu, koupí si jízdenku na rychlík do Pětikostelí, pro něho dosud neznámého místa. Zde prožije 8. září o svátku Narození Panny Marie

»poprvé...Gloria katolického náboženství« a dále: »Můj druhý převládající zážitek této sváteční mše bylo svaté proměňování. Ale tento vnitřní zážitek nejsem schopen popsat slovy. Mohu říct jen tolik, že mou duši zaplavil Kristův pokoj.«

To, k čemu se upjalo jeho srdce, je mu krok za krokem odnímáno. »A na čem jsem lpěl tehdy nejvíce, a s velkou, ano, největší a nejnebezpečnější vášní? Na literatuře a na velkých básnících a spisovatelích!« Ale díky Mariině pedagogice ztratil náhle chuť pro estétství a uhlazenou rétoriku: »Dobro zvítězilo. Literatura podlehla.« Později podlehe i vašeň pro tanec a zaujetí vlastní spisovatelskou produkcí.

Po 16 letech a po dlouhém zápasu přistoupí ke svaté zpovědi, aby se nato cítil »nejšťastnějším člověkem na světě«. Při jednom procesí s Nejsvětější svátostí o slavnosti Vzkříšení »sladké nutkání mě přimělo, abych poklekl do prachu, a moje duše uviděla *Někoho*: Ježíše!«

Ona září

A milost působí a působí, a Maria působí a působí. Začíná znovu »s modlitbou růžence, kterou již dávno odložil«, a učí se celou »násobilku mého náboženství«, není už »ubohý hříšník«, nýbrž »veselý smrtelník«. V Seckau prožije dny plné štěstí. Slavná socha ukřižovaného Ježíše v klášterním kostele je pro něho nakonec ukazatelem cesty: »Jako by se pro mě socha stala živou, viděl jsem ji všude, jak se přede mnou vynořuje... Ježíš se na mě díval s láskou a povzbuzoval mě slovy: „I ty, můj synu, budeš jako já, zcela tak! Buď tím rád, s veselostí, pro mne a pro tvé bratry...“

Hvězda Matky Boží září jasněji než dříve. Je jejím poddajným synem a »Matka Krásného milování mi dala svého Syna a Ježíš se stal můj a já jeho.« Samota, odloučenost, ticho,

Kostel a klášter karmelitánů v Raabu (Győr). Zde započal řeholní život P. Marcela. Zde jsou také uloženy jeho tělesné ostatky.

modlitba jsou pro něho stále podstatnější. Síla shůry ho nyní tlačí, aby zcela očistil svůj život. Dosud dosažené nepostačí. Co ještě chybí? Chce to objasnit v odloučenosti kláštera. »Byl jsem si jist: Ve svaté samotě ve dvou, jen Bůh a já – uvádím vše zcela do pořádku.«

Tak jede 1924 do Mödlingu. Dostane »celu« ve druhém poschodí, blízko oltáře. K domu patří 50 kněží, dvě až tři sta kleriků a až pět set laických bratří. Jeho myšlenka: »Musím se připojit k tomuto vojsku! *Bojování je život člověka na zemi* (Job 7,1), jinak vítězí hřích.« Jeden klerik mu dá knihu a doporučí mu, aby dal všechno stranou a přečetl ji. »Byl to

životopis sv. Terezie. „Kdo je tato velká Terezie?“ – „Vy to nevíte?“« Bere knihu proti své vůli a čte. A »Maria, Panna Karmelská, mě tak dobyla pro Karmel.«

Poznává, že již delší čas je na této cestě. Prožil popisované milosti modlitby. Pochopí nepochopitelné: On, nejubožejší, je vyvolený. Povolání je jasné

a pravdivé. Maria ho volá na Karmel. Ale vstup do tohoto povolání má svou cenu. Jakou? Když byl dva týdny intenzivním způsobem (»Bylo to strašné!«) očišťován jako zlato v ohni, pozná tuto cenu: »Tato cena je právě moje vůle, můj nejdražší poklad... Moje svoboda rozhodovat o svém osudu: Nebe, nebo peklo! Bude světcem, nebo světákem? Tento dar jsem tedy Bohu vrátil, neodvolatelně a bez výhrad.«

Doma

Cesta je volná. A pln důvěry jde vpřed: »Ano, jen důvěřovat! Důvěra působí zázraky; tomu jsem se naučil od Terezičky. Můj budoucí život je možno shrnout do tohoto hesla: Ave Maria + Sis benedictus – Buď blahoslavený!... Zdravit Marii a za všechno jí děkovat.

Stráví v Mödlingu celých čtyřicet dní. Ví, že je povolán na Karmel. Dalšího půl roku žije uprostřed světa mnišským životem. Ještě dále vyučuje, ale jeho aktivity je možno shrnout do trojího hesla: »Všechno pro Ježíše! Všechno pro Marii! Všechno z lásky!« Pouť do Lurd potvrdí jeho povolání. Poznává »pravé dějiny své duše«: že i uprostřed největšího bloudění hledal *Krásné milování*.

6. ledna 1925 vysloví v Raabu žádost o přijetí na Karmel. Stojí před životním rozhodnutím. Předkládá novicmistrovovi

důvody svého záměru. Na konci rozhovoru mu novicmistr řekne: »Běžte zpět, milý pane profesore, do svého města, do světa. Tam snad můžete ještě některé lidi obrátit. Ale sem vás Bůh nevolá. Nemáte povolání!«

Zmatený vstane. Ortel je zdrucující. Přepadnou ho pochybnosti, tma, mučivé myšlenky. Bloudí městem jak » opilý nebo jak po řádném výprasku«. Pak náhle slyší vnitřní hlas, který mu říká: *Nezdávej se!* Tato slova stačí, aby ho utěšila. Po noci strávené v hotelovém pokoji stojí příští den opět u karmelské brány. A znovu ho zavedou k otci novicmistrovovi. Před ním propukne: »Milý otče, neměl jste pravdu; já mám povolání!« – »Samozřejmě, že máte povolání. To, že jste po včerejšku přišel zpět, je toho nejjistějším znamením!«

Objali se navzájem. Přišel.

Po dalším půl roce, když opustil v naprosté tichosti místo, přátele, majetek a všechno jmění, když překonal poslední strašné pokušení proti svému povolání, s přesvědčením: »Matka Boží to zařídí!« ví, zcela šťastný, že mu postačí sám Bůh, a vstupuje 3. července 1925 ve věku 38 let do Karmelu v Raabu.

»15. července 1925 brzy ráno v předvečer svátku Panny Marie Karmelské jsem přijal řeholní roucho. Ležel jsem na zemi, se sandály na bosých nohou, v hnědém, umaštěném, chudobném hábitu, zahalený do bílého pláště. Bratří zpívali nade mnou hymnus *Veni Creator Spiritus*.

Na konci obřadu mě všichni objali a bylo mi oznámeno mé jméno: Bratr Marcel od Karmelské Panny.

Stal jsem se vlastnictvím Matky *Krásného milování* navěky. Amen.«

Roku 1930 přijal bratr Marcel kněžské svěcení. Když se naplnila jeho léta, zemřel o Letnicích 1966 (25. května). Proces jeho blahořečení úspěšně pokračuje.

Překlad -lš-

Život svatého Františka (22)

František zůstal ještě několik dnů u Saracénů. Stále ještě doufal, že alespoň některé obrátí. Dokud mluvil o Kristu a o lásce k bližním, ochotně mu naslouchali. Jakmile však začal mluvit o bludném učení Mohameda, všichni od něho utekli.

Když viděl, že nic nepořídí, prosil sultána, aby se mohl vrátit ke křesťanům. Malek-El-Kamel mu nabídl zlato a drahokamy, ale František, oddaný paní Chudobě, nic takového nepřijal. Jako dárek mu postačil roh ze slonové kosti na svolávání bratří a glejt pro svobodný odchod do Palestiny.

Vrátil se zpět do Damietta. Město se po dlouhém obléhání 5. listopadu vzdalo. Křižáci připravili v městě po vstupu krvavou lázeň. Posedlí lakotou chovali se jako hladoví vlci.

Naplněn odporem odvrátil se František od této nedůstojné podívané. Rozhodl se, že se vrátí do Itálie. V Damiettu zanechal několik bratří a odjel lodí do Giovanni d'Acri. Tam se setkal s bratrem Eliášem a navštívili spolu několik svatých míst.

Jeho serafinská duše se pohroužila do vzpomínek na tajemství našeho vykoupení. Procházel Ježíšův život a působení krok za krokem. Pln radostí stanul na místě narození v Betlémě a truchlil u svatého Hrobu. Vrátil se zpět, jako když sluneční teplo probudí pozdní květy, aby naplnily okolí opojnou vůní.

NÁVRAT DO ITÁLIE

FRANTIŠEK SE VZDÁVÁ VEDENÍ ŘÁDU

Než se František odebral do Svaté země, určil dva bratry jako své zástupce. Nazývali se vikáři. Byli to Matouš z Narni a Řehoř z Neapole. Bratr Matouš měl být stále v Porciunkule, aby přijímal a oblékal nové bratry. Bratr Řehoř měl za úkol navštěvovat

různé kláštery, aby se přesvědčil o stavu řádové kázně.

Bohužel záhy se projevil určité nepořádky, které se ještě více rozmohly po falešné zprávě o světcově smrti.

O jaké zlořády se jednalo, ví se jen málo. Z té doby se zachovalo tak málo dokumentů, že můžeme říct: dějiny o tom zcela mlčí. Tak píše Giordano di Giano ve své kronice pouze: »V řádu panuje zmatek, rozkol

a rozdělení.« Ale když se blíže zabýváme tímto kronikářem, můžeme říci, že se zde jedná o přehánění.

Bezpochyby panovaly tehdy rozepře: například o postu, který chtěli někteří zpřísnit, určití preláti se vměšovali do vedení klarisek proti pravidlům dohodnutým s církví a menšími bratry, mimoto Giovanni della Capella se rozhodl založit vlastní řádovou komunitu odloučenou od mateřského řádu.

Na mnoha místech bylo patrné, že zde chybí vyrovnáva-

jící bytost světce. Tak ale mohla snadno vzniknout atmosféra, která musela mnoha dobře smýšlejícím řádovým bratřím připadat jako zrada františkánských ideálů a současně jako nebezpečí pro apoštolské působení a osobní posvěcení.

Jeden z takto dobře smýšlejících, jistý bratr Štěpán, zvaný Nápaditý, pospíšil si lodí do Giovanni d'Acri, referoval Františkovi o stavu řádu v Itálii a prosil ho, aby se co nejrychleji vrátil. František krajně

ševní. V Bologni musel konstatovat, že bratři si postavili velký dům z kamene, kterému lidé říkali Dům bratří. Tam zřídili také teologickou školu.

V prvním okamžiku byl František málem bez sebe. Poručil, aby všichni, včetně nemocných, okamžitě dům opustili. Ale když se pak dověděl, že bratři zde nebydlí jako vlastníci, ale jako hosté kardinála Ugolina, upokojil se a dovolil jim, aby se vrátili.

Dělal si starosti také, pokud jde o vědeckou činnost v jeho řádu. Cenil si teologie a vážil si teologů. Ale bál se, že učenost zabije svatou prostotu a touto cestou se ďábel pýchy vrátí do srdci jeho duchovních synů. Neváhal však ani na okamžik založit výuku svaté teologie, když ho o to prosil svatý Antonín z Padovy.

* * *

Aby mohl dále cestovat do střední Itálie, musel použít k jízdě zvíře. Odebral se do Orvieto. Tam potkal právě papežský dvůr. Setkal se zde se svým přítelem a rádcem kardinálem Ugolinem. Pohovořili si spolu o stavu řádu a stanovili nezbytná opatření proti nadcházejícím nepořádkům. Tak bylo zrušeno privilegium, které měly některé kláštery klarisek. Bylo zakázáno zakládat nová řeholní společenství. Příští řádová kapitula v září měla za úkol nově upravit postní řád, protože za světcovy nepřítomnosti byly zavedeny některé nové posty.

Aby se zabránilo divokému vandrování sem a tam některých bratří, kterým František říkal »bratři komáři«, bylo stanoveno toto: Po vstupu do řádu musí každý nový člen absolvovat roční noviciát, jak je tomu v jiných řádech. Dříve než kdokoliv opustí místo svého pobytu, musí si vyžádat od svého představeného požehnání poslušnosti.

(Pokračování příště)

NESPRÁVEDLIVÉ ROZDĚLENÍ MAJETKU

Podle hodnocení německé vlády propast mezi chudobnými a bohatými se v posledním desetiletí ještě více prohloubila. Z poslední zprávy o rozvojové politice vyplývá, že tři nejbohatší lidé světa mají v průměru větší jmění, než činí úhrn hrubého národního důchodu 49 nejchudších zemí dohromady. Hranice již neprobíhá pouze mezi severem a jihem, nýbrž i mezi těmi, kteří množí své zisky, a těmi, kteří utrpěli ztráty v důsledku hospodářské globalizace, informuje spolková vláda Německa.

Život Kristův (46)

XLVI. Víra církve v Ježíše Krista v definicích prvních ekumenických koncilů

1) „Věříme ... v jednoho Pána Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího, který se zrodil z Otce, tedy z Otcovy podstaty, pravý Bůh z pravého Boha, zrozený, nestvořený, soupodstatný s Otcem: skrze něho všechno je stvořeno, ať už to, co je v nebi, tak i to, co je na zemi. On pro nás a pro naši spásu sestoupil z nebe, přijal tělo a stal se člověkem, trpěl a třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa a přijde soudit živé i mrtvé ...“ (srov. DS 125)

Takto tedy zní definice, jejímž prostřednictvím Nicejský koncil v roce 325 vyznal víru církve v Ježíše Krista, pravého člověka a pravého Boha, v Bohočlověka, který je soupodstatný s věčným Otcem a který je zároveň člověkem s přirozeností, jakou máme my. Tento koncilní text se téměř doslovně stal také vyznáním víry, které církev opakuje při liturgii a při ostatních slavnostních okamžicích svého života, jakými jsou kupříkladu otevření ekumenických koncilů a různých synod. Je to tak zvané Nicejsko - konstantinopolské vyznání víry (rok 381; srov. DS 150). Na základě tohoto textu jsou rovněž zbudovány také tyto naše katecheze.

2) Text koncilní dogmatické definice opakuje podstatné prvky biblické christologie, které jsme přehledně probrali v předchozích katechezích. Tyto pravdy představovaly již od samého počátku obsah živé víry církve apoštolských dob, jak jsme to viděli v minulé katechezi. Po příkladu svědectví apoštolů církev věřila a vyznávala již od počátku, že Ježíš z Nazareta, Mariin syn, je pravým člověkem, který byl ukřižován a který vstal z mrtvých, a že tento Ježíš je zároveň Božím Synem, Pánem nad světem, který byl lidstvu dán, když nadešla plnost času (srov. Gal 4,4).

3) Církev již od počátku své existence střežila tuto víru a předávala ji dalším generacím křes-

tanů. Učila této víře a bránila ji pod vedením Ducha Pravdy. Snažila se však také o prohloubení jejího porozumění a o stále lepší vysvětlování základního obsahu této víry, který pochází ze zjevení. Nicejský koncil v roce 325 byl na této cestě hlubšího poznání a formulace dogmatu opravdu autentickým milníkem. Konání koncilu byla velice důležitá a slavnostní událost, která od svého konání vždy ukazovala cestu pravé víry všem následovníkům Ježíše Krista. Tento koncil se konal mnohem dříve, než došlo k smutným rozdělením křesťanstva. Velice důležité je, že tento koncil se konal nedlouho poté, co církev v roce 313 obdržela svobodu, a mohla tak působit ve veřejném životě na celém území tehdejší Římské říše. Koncil tedy vyjadřoval vůli setrvat v jediné víře apoštolů v okamžiku, kdy se před křesťanstvem otevíraly cesty k nové expanzi.

4) Koncilní definice odrážela v oné epoše nejenom pravdu o Ježíši Kristu zděděnou od apoštolů a zaznamenanou v knihách Nového zákona, ale také učení církevních otců z poapoštolských dob, které byly - jak je dobře známo - také dobami pronásledování a katakomb. Je naší povinností a zároveň radostí připomenout na tomto místě alespoň dva první otce, kteří svým učením spojeným se svatostí života rozhodujícím způsobem přispěli při předávání Tradice trvalého dědictví církve. Jedná se o svatého Ignáce z Antiochie, který byl předhozen v Římě šelmám roku 106 nebo 107, a o svatého Ireneje z Lyonu, který zemřel jako mučedník kolem roku 202. Oba byli biskupy a pastýři svých církví. Svatý Irenej, když učil o Ježíši Kristu jako o pravém Bohu a pravém člověku, napsal: „Jak by lidé mohli dojit záchranu, kdyby Bůh na zemi neuskutečnil jejich spásu? Jak by mohl člověk dojit k Bohu, kdyby mu Bůh nevyšel

vstříc?“ (*Adv. haer.*, IV, 3.3.4.) Je patrné, že se jedná o soteriologický argument, který později našel své místo také v definici Nicejského koncilu.

5) Irenejův text, který jsme právě citovali, pochází ze spisu *Adversus haereses*, což byla kniha zaměřená k obraně křesťanské pravdy proti bludům heretiků, v tomto případě se jednalo o ebionity. První církevní otcové museli ve svém učení velmi často zaujmout obranný postoj a chránit tak autentickou zjevenou pravdu proti bludům, které ustavičně a rozličným způsobem vyvstávaly a ohrožovaly víru evangelia. Na začátku čtvrtého století vystoupil nechvalně známý Arius, který dal vzniknout bludu, jenž nese jeho jméno, tedy arianismu. Podle Aria nebyl Ježíš Kristus Bohem, i když existoval před narozením z Marie, přece byl stvořen v čase. Nicejský koncil rozhodně odmítl toto Ariovo učení, a když to učinil, zároveň vysvětlil a formuloval pravou nauku víry církve slovy, která jsme citovali na začátku této katecheze. Když koncilní otcové učí, že Kristus jakožto jednorozený Syn je soupodstatný s Otcem, vyjadřují tím pomocí formulace příhodné pro tehdejší řeckou kulturu tu pravdu, s níž se setkáváme v Novém zákoně. Vždyť dobře víme, že sám Ježíš tvrdí, že je v dokonalé jednotě se svým Otcem (*Já a Otec jedno jsme*, Jan 10,30). Ježíš to prohlašuje před posluchači, kteří ho pak chtějí kamenovat (srov. Jan 10,31). Potvrzuje tuto pravdu také před synedriem při soudu, což pro něj znamená rozsudek smrti. Podrobnější přehled biblických míst dokumentujících tuto pravdu se nachází v předešlých katechezích. Z celku těchto svědectví vyplývá zcela jasně, že Nicejský koncil, když hovořil o Kristu jako o Božím Synu, který je z Otcovy podstaty, Bohem z Boha, věčně zrozený a nikoli stvořený, neudělal tím vším nic jiného, než že potvrdil pravdu, která je zcela zřetelně obsažena v Božím zjevení. Tato zjevená pravda se stává pravdou

víry církve, je to ústřední pravda celého křesťanství.

6) Když tato pravda víry církve byla definována na Nicejském koncilu, lze říci, že vědomí ohledně tohoto tajemství v myšlení a vědomí církve díky této definici již zcela dozrálo. Stejně lze tvrdit, že tato definice nepřestává být aktuální ani v našich dobách, v nichž se rozličným způsobem projevují starší sklonky vidět v Ježíši pouhého člověka, byť mimořádného. Připouštět tato mínění, nebo s nimi dokonce souhlasit by znamenalo ničit christologické dogma a zároveň by to vedlo k destrukci celé křesťanské nauky o spáse (soteriologie). Jestliže by totiž Kristus nebyl opravdu Bohem, pak by nemohl lidstvu předávat poklad Božího života. Nebyl by tedy Spasitelem v tom smyslu, jak o něm hovoří Zjevení a jak to dokládá apoštolská Tradice. Když se znásilňuje tato základní pravda víry církve, pak se tím boří celá konstrukce křesťanských dogmat, znehodnocuje se logika víry a křesťanského života, protože se odstraňuje klíč otevírající bránu celého tajemství víry.

7) Musíme ale také jedním dechem dodat, že když církev slavnostním a definitivním způsobem potvrdila, učila a bránila tuto zjevenou pravdu na Nicejském koncilu, pak také potvrdila, učila a bránila pravdu o pravém Kristově lidství. Rovněž tato pravda se stala předmětem bludných mínění a námětem k různým heretickým teoriím. zejména je třeba jmenovat doketismus; toto slovo pochází z řeckého výrazu *dokein* - zdát se. Toto pojetí anulovalo lidskou přirozenost Kristovu, protože podle doketů Kristus neměl pravé, nýbrž jenom zdánlivé lidské tělo. Doketé zároveň tvrdili, že Ježíš nemohl skutečně umřít na kříži. Z tohoto bludného mínění by vyplývalo, že ve vtělení a v oblasti díla spásy bychom měli co do činění s iluzí těla, což je ve zcela evidentním protikladu se zjevením, jak se vyjadřuje na různých místech Nového zákona, zejména pak ve spisech svatého Jana, který jasně tvrdí, že Kristus přišel v pravém lidském těle

(srov. 1 Jan 1,14), s učením svatého Pavla, který učí, že právě v tomto těle se Kristus stal poslušným až k smrti na kříži (srov. Flp 2,8).

8) Podle víry církve, která pochází ze zjevení, Ježíš Kristus byl pravým a úplným člověkem a jeho lidské tělo bylo ožívováno pravou lidskou duší. Jednomyslněmu svědectví apoštolů a evangelistů odpovídá také učení prvotní církve i to, co vyjadřovali církevní spisovatelé, jako například Tertullian (srov. *De carne Christi*, 13, 4), který tvrdí: „V Kristu ... nacházíme duši a tělo, tedy pravou lidskou duši a pravé lidské tělo.“ Nicméně se objevila i opačná mínění, zejména to, které hlásal Apollinarius, biskup z Laodiceje (narodil se v roce 310 ve městě Laodicea v Sýrii a zemřel kolem roku 390) a jeho následovníci, jimž se proto také říká apollinaristé. Podle jejich mínění v Kristu nebyla pravá lidská duše, protože by měla být nahrazena Slovem. Je zcela evidentní, že tím se popíralo pravé a úplné Kristovo lidství.

9) Proto také papež Damas I. (366-384) v jednom ze svých listů adresovaném východním biskupům poukazoval společně na Ariovy a Apollinariovy bludy, které pochopitelně také zcela jasně odsuzoval: „Tito [tedy ariáni] připisují Kristu nedokonalé božství, ti druzí [tedy apollinaristé] falešně tvrdí, že Syn člověka nebyl úplným člověkem. Jestliže ale opravdu byl neúplným člověkem, pak je také neúplné Boží dílo, neúplná je rovněž naše spása, protože nebyl spasen celý člověk! ... My, kteří víme, že jsme byli spaseni v plnosti lidského bytí, v souladu s vírou církve vyznáváme, že Bůh v plnosti svého bytí přijal na sebe člověka v plnosti jeho bytí.“ (srov. DS 146). Tento Damasův list, který byl sepsán zhruba padesát let po Nicejském koncilu, mířil primárně proti bludům apollinaristů. Po několika letech první konstantinopolský koncil v roce 381 odsoudil všechny dobové bludy včetně arianismu a apollinarismu a tak plně potvrdil to, co papež Damas I. učil ohledně Kristova lidství, k němuž patří

zcela přirozeně také pravá lidská duše, tedy také pravý lidský intelekt a pravá lidská vůle (srov. DS 146, 149, 151).

10) Soteriologický argument, jehož prostřednictvím Nicejský koncil vysvětloval tajemství vtělení, když učil, že Syn soupodstatný s Otcem se stal člověkem pro nás a pro naši spásu, doznal nového vyjádření v obraně pravé víry jak proti arianismu, tak proti apollinarismu, jak se to projevuje v listu papeže Damase I. a v učení prvního konstantinopolského koncilu. Zejména proti mínění těch, kdo popírali plné Kristovo lidství, byl tento argument formulován novým způsobem: Aby celý člověk mohl dojít spásy, muselo Slovo přijmout celé lidství (*Co není přijato, není také spaseno*. Řehoř Naziánský, *Ep. 101, Ad Cledonium*).

11) Chalcedonský koncil v roce 451 znovu odsoudil mínění apollinaristů, v jistém slova smyslu doplnil nicejské vyznání víry, když učil, že Kristus je úplný ve svém božství a úplný ve svém lidství. „Náš Pán, Ježíš Kristus, úplný ve svém božství a úplný ve svém lidství, pravý Bůh a pravý člověk sestávající z rozumové duše a z těla, soupodstatný s Otcem ve svém božství a soupodstatný s námi ve svém lidství, podobný nám ve všem kromě hříchu (srov. Žid 4,15), zrozený z Otce přede všemi věky podle božství a v těchto posledních dobách pro nás a pro naši spásu narozený z Marie Panny a Matky Boží podle lidství, jeden a tentýž Jednorozený Kristus Pán ...“ (*Vyznání víry Chalcedonského koncilu*, DS 301).

Jak je patrné, namáhavé vypracování christologického dogmatu prostřednictvím díla církevních otců a koncilů nás přivádí stále znovu k tajemství jediného Krista, Slova, které se kvůli naší spáse stalo pravým člověkem. Toto tajemství jsme poznali díky Božimu zjevení, abychom mohli uvěřit v něho a milovat ho, a tak abychom mohli dojít spásy a mít plnost života (srov. Jan 20,31).

Překlad doc. Ctěrad Václav Pospíšil Th.D. OFM

Vyznání Emila Zoly

V čísle Světla 9/1999 jsme uveřejnili zprávu o málo známé skutečnosti ze života spisovatele Emila Zoly, který po zázračném uzdravení trojnásobné fraktury nohy, kterou chtěli lékaři amputovat, prožil obrácení, o kterém učinil prohlášení v dopise adresovaném Mons. Salloisovi, arcibiskupu v Chalcedonu. Nyní se nám podařilo získat plné znění dokumentu, který v překladu zveřejňujeme.

Já podepsaný, kdysi velmistř Stolce a současně někdejší velekněz (hierophant), velmistř a »Super-Compthur« a zakladatel zednářské lóže v Egyptě, prohlašuji tímto listem, že jsem byl 30 let členem zednářské sekty, 12 let velmistřem tohoto řádu a měl jsem dosti času, abych od základu poznal přesně záměry a názory řádu.

Svobodní zednáři se vydávají za čisté filantropickou, filozofickou a liberální instituci, které jde údajně o pravdu a pokrok morálky a je jimž předmětem pozornosti je věda, umění a dobročinnost.

Předstírá jistotu, že se chová se stejnou tolerancí vůči rozličným náboženským vyznáním a že o otázkách náboženství a politiky se na jejich zasedáních absolutně nediskutuje.

Mimoto řád předstírá, že svobodné zednářství není náboženskou sektou, nýbrž chrámem spravedlnosti, milosrdenství a bliženské lásky.

V protikladu k tomu prohlašuji, že svobodné zednářství vůbec není tím, za co se vydává. Nic z toho, co se v jeho zákonech a rituálech vyskytuje jako dobro, nesouhlasí se skutečností. Řeč o zdánlivě praktikovaných ctnostech jako milosrdenství, spravedlnost a láska jak v lóžích, tak v srdcích svobodných zednářů je pouhý žvást, neboť tyto ctnosti zde nejsou k nalezení, naopak, tyto ctnosti jsou zednářům zcela cizí – až na určité výjimky – a vůbec se neuvádějí do praxe. Pravda nemá ve svobodném zednářství

vůbec místo, je bratřím lóží zcela cizí. V řádu svobodných zednářů panuje lež, která se ničeho nezalekne. Pod zdánlivým pláštikem pravdy panuje podvod a zlovolnost, která spoutává lehkověrný a povrchní lid.

Zdůrazňuji, že svobodné zednářství je náboženská sekta, jejímž cílem je zničit všechna existující náboženství, aby sama zaujala jejich místo a vrátila svět do antického modlářství.

Dnes, když jsem 30 let již v tomto bludu, jsem o tom dokonale přesvědčen, neboť jsem poznal, k čemu byl systém svobodného zednářství vytvořen, protože sám jsem toto učení šířil a přiváděl jsem druhé k tomu, aby je rovněž šířili, a tak mě velké řady lidí následovaly na cestu bludu, čehož upřímně lituji.

Když mě nyní Bůh osvětlil, uvědomuji si celé toto zlo, které jsem způsobil. Proto se zříkám svobodného zednářství a ruším svou solidaritu s ním a před církví s litostí odvolávám své bludy. Prosim Boha o odpuštění za všechno zlo, které jsem způsobil svým příkladem v době, kdy jsem patřil k řádu svobodných zednářů, a prosím za odpuštění našeho nejvyššího pastýře Jeho Svatost papeže Lva XIII. i všechny ty, které jsem zatáhl do bludu.

V Římě 18. dubna 1896.

Emil Zola

*Pramen: Vox Vitae, 5/1996, rue du Trône, 89,B-150, Brusel
In: Maria heute 9/2001/14*

Jásající pokora

Co vlastně znamená pokora? Je to pocit bezcennosti? Znamená, že musím vždy ustupovat, stále se vzdávat ve prospěch druhých, že nikdy nesmím dát prostor vyjádření vlastního názoru? Že musím dělat vždy to, co řeknou druhí? Je pokora něco znehodnocujícího, ponižujícího, co dává pocit méněcennosti?

Falešné chápání pokory nám často ztěžuje prožívat svou víru s větší radostí a s přesvědčením. Svátý Petr nám přece říká jasně a zřetelně: *Toho milujete, ačkoliv jste ho neviděli, v něho věříte, třebaže ho ještě nevidíte. Zato budete jásat v nevyšlovné a zářivé radosti, až dosáhnete cíle své víry, totiž spásy duše.* (1 Petr 1,8)

Na počátku mé křesťanské cesty byl kámen, o který jsem klopýtala. V náboženských knihách a také při čtení starších životopisů svatých jsem se vždy dovídala, že jsme před Bohem ničím. Poskvrněné, nehodné nic před velkou a trestající všemohoucností. Přijmout to a podle toho uspořádat svůj život mi připadalo těžké, a jak se stává při nově objevené ochotě ke kajicnosti, myslela jsem si, že se u mě jedná o obrovský nedostatek pokory. Ale to mi nebylo vhod. Někdy jsem si myslela, že to by bylo spíše lehčí nebýt katolíkem, pak bych takové problémy nepoznala.

Při vši horlivosti připadalo mi těžké přijímat tuto problematiku, a někdy se dokonce dostavily určité výhrady proti Bohu, od kterého jsem se cítila být nucena a vláčena, ať jsem chtěla nebo nechtěla.

S těmito těžkými myšlenkami jsem navštívila svého duchovního otce P. Batina. Měl ochrnuté nohy a seděl ve svém pojízdném křesle. Tento dobrotný starý kněz původem z Belgie, člen společenství založeného mystičkou Martou Robinovou, naslouchal s úsměvem mým »velkým« starostem, jak těžké mi připadá představit si ve špatně chápané pokoře své vlastní nic a jak navzdory dobré vůli se mi znovu a znovu vracejí mé odbojné myšlenky.

Měl velké pochopení pro tuto moji nouzi a po určité chvíli řekl docela klidně:

»Ano, jsme před Bohem nic, absolutní nic – ale... jsme zlaté nic, milované nic, nic, které Bůh nade všechno miluje.«

Být »nade vše milované nic«, tato myšlenka mě potěšila a vrátila mi ihned mou vnitřní svobodu. Všechna nouze zmizela. Zlaté nic, přijímané a milované. Přijata ve věčné lásce a být tím naplněná, to je cesta, po které jsem chtěla jít a tohoto Boha jsem chtěla zakoušet.

Prolistovala jsem duchovní knihy, abych se naučila, co je to vlastně křesťanská pokora. Tyto poznámky jsem mnoho let uchovávala a chtěla bych je teď předat dále:

Pokora a důstojnost

Ne, pokora není nic znehodnocujícího, skrze pokoru získává člověk svou vlastní důstojnost. Pokora neroste z nízkosti, nýbrž ze vznešenosti, z božského bohatství. Pokora je naše odpověď na lásku Stvořitele a Vykupitele. Napodobování Kristovy pokory je trvalou základem podmínkou pro lidskou důstojnost. Jen v pokorném postoji jsme schopni učít se od Krista a jsme hodni, abychom byli od Krista poučeni. Čím větší je pokora, tím více se projevují vnuknutí Ducha svatého.

Pokora je naše odpověď na lásku Stvořitele. Kristova pokora je nesrovnatelně vyšší než pokora jeho učedníků. Jak ve své výšce a hloubce, tak ve způsobu, jak se sklání k maličkým a jak je ve své poslušnosti sjednocen s nebeským Otcem.

Naše odpověď lásky na Boží ponížení v Ježíši Kristu a na povýšení nás, hříšníků, není

pravá a opravdová, není-li odpovědí pokory, která se klaní a jása současně.

Zdrojem síly pro pokoru je láska

Pokora je klanějící se, děkující láska. Pohled pokory vychází z vlastní nízkosti vzhledem k Bohu a spočívá v blaženosti v rozjímání o Boží vysokosti.

Tento postoj je však ohrožován falešnou konfrontací s našimi bližními. Každé srovnávání s bližními, které se neuskutečňuje před Bohem, vede k falešnému sebepovyšování a k podceňování bližních. Jen tehdy, když vidíme bližního v jeho povýšení skrze Boha a sami ve vztahu k druhým jsme si vědomi své malosti a hříšnosti před Bohem, můžeme se správně srovnávat s bližními. Musíme odporovat každému pokušení podceňovat bližního, i když se jedná o největšího hříšníka, a to tak, že se na něho díváme skrze hledající a pozvedající lásku milosrdného Boha. Jen pokorný člověk je schopen plně odpovědnosti vůči přednostem bližních. V pýše vidíme svou vlastní cenu skrze vlastní povýšenost a cizí hodnoty vidíme tak, jako by znamenaly naše podcenění. Pokora se nezištně raduje ze všeho dobrého kvůli Bohu. V přednostech bližního nevidí žádné vlastní podcenění, protože ve všem uznává s radostí Boží vznešenost.

Pýcha je iluze

Základní rysem pokory je, že dává srdci směr vzhůru, zatímco důsledek sebepovyšování tlačí srdce dolů. Pýcha je zaměřena směrem dolů, pokora nahoru. Pýcha je ledové zúžení vlastního já na falešnou sebelásku.

Domovem křesťanské pokory je pokora Ježíše Krista. Ona je darem shůry a vítězstvím v boji proti temnotě.

Čím nezištnější je láska, tím důstojnější je postoj pokory – daleko od každé vynucenosti a falešného boje.

Pravá láska pýchu roztaví. Ale dokud láska pýcha nepřetaví, je třeba statečně a bolestně bojovat o ctnost pokory. Víra, která působí v lásce, je při tom rozhodující zbraní. Tento boj je vnitřní boj a může působit bolest. Vzdát se sebelásky, abychom sloužili větší lásce, to je pokora srdce.

Pokora umožňuje nahlížet vnitřní hodnotu a krásu božské pravdy, zatímco pýcha se uzavírá před každou pravdou, která neslouží vlastnímu já a jeho sebeoslavě.

Pýcha je iluze. Iluze, že můžeme být bez Boha, nezávislí, někým sami ze sebe. Pýcha je iluze věřící ve vlastní nadřazenost nad druhými. Iluze, že se můžeme rovnat Bohu. Iluze beznaděje, která je posledním důsledkem pýchy. Protikladem iluze je zcela se podříditi realitě. Tou je poznání, že sami ze sebe nemůžeme bez Boží milosti vůbec nic.

Pokora je pravda

Pokora ví o zaujatosti pýchy. Z prvního sebepoznání jakožto stále pýchou pokoušeného člověka vyhýbá se pokorný tomu, aby se díval zbytečně na chyby druhých a rovněž aby se shlížel ve vlastních přednostech. Přesto chce radostně a vděčně znát a uznávat přednosti, které mu Bůh propůjčil. Pokorný se dívá na sebe jen pod zorným úhlem daru a úkolu, při čemž se nezaujatě dívá na přednosti druhých a raduje se z nich. Pokorný rád uvažuje o výši dovolení, ale pouze proto, aby žasl nad neslýchaným způsobem, jakým se Bůh snižuje ke svému tvorovi. Vděčné vědomí o Bohem darované důstojnosti patří k samé podstatě křesťanské pokory. Bůh povyšuje pokoru, která se mu podřizuje.

Pokora je pravda také v jednání. Je vlivem a vyjádřením lásky. Dělá srdce širokým pro nezištnou lásku k Bohu a k bližním. Pokora je výchozí podmínkou sebepoznání, pravé lítosti

a kajicnosti. Jen pokora unese trvalé vědomí vlastní hříšnosti.

Pokora je předpokladem pro zdravé svědomí. Ona je láskou, která zachovává náležitý odstup úcty. Úcta a pokora se navzájem podmiňují. V úctě a v pokoře je náboženské pozadí pokory nejvýraznější. Úcta pocituje Boží vznešenost pronikající všechno bytí. V lásce je pokora připravena přijmout Boží volání k velikým věcem.

Hledejme pokoru, i když to někdy bolí, protože *blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.*

Marianna Grundbergerová
Z *Leben 100/2001* přeložil -lš-

POČET POKŘTĚNÝCH KATOLÍKŮ

I přes společenské změny zůstává Itálie nadále nejkatolictější zemí Evropy. Podle posledních statistik je 97% Italů pokřtěno jako katolíci. To je vyšší podíl věřících než v Polsku a na Maltě. Evropský průměr činí 41%. V Německu je 34% obyvatel katolíků.

BULHARSKO

Na jihu země byly objeveny zříceniny nejbohatšího kláštera byzantské říše. Archeologové je objevili v bezprostřední blízkosti 2500 let staré thrácké svatyně. Zklady našli podle starých narysů, ale teprve vykopávky ukázaly obrovské rozměry tohoto kláštera. Především kostel je poměrně zachovalý. Archeologové se domnívají, že mniši podobně jako na hoře Athos ve výklencích kostela se modlili, pracovali i jedli. Pravoslavný klášter tvořil jedno z duchovních center 11. století.

HIMALÁJE

V Himalájích byl položen základní kámen pro kostel na »Střeše světa«. Stavba byla svěřena péči biskupa Petra Celestýna Elampasseryho. Kostel ve výšce 5000 m nad mořem ponese jméno apoštola Petra.

NIKARAGUA

V Pambegui v severním státu Kaduna bylo zřízeno křesťanské středisko pro ochranu muslimů, kteří přestoupili ke křesťanství. Podle zprávy vatikánské organizace Fides jedná se převážně o osoby, které náleží ke kmenu Haussa. Konvertité jsou ohrožováni svými soukmenovci, aby se zřekli nové víry. Po hrozbách následuje často násilí a drancování. Jak potvrdil vedoucí střediska, konvertité jsou nejvíce pronásledováni členy vlastní rodiny. Proto je nutno je posílat do velmi vzdálených oblastí, kde mají křesťané většinu.

Mušská komunita katolického institutu Miles Jesu nahleňavě prosí o dar osobního auta pro potřeby apoštolátu v České republice. Adresa: Kamenná 59, 639 00 Brno, tel: 05/432 152 65 e-mail: mjbrnomen@brn.czn.cz

Je ti 20 až 30 let a hledáš společenství? Máš chuť něco tvořit a evangelizovat? Toužíš po životě v chudobě na venkovské faře? Ozvi se nám! (Pouze pro dívky.) Farní úřad, 569 01 Hradec nad Svitavou č. 283, tel.: 0604/100 372

Liturgická čtení

Neděle 7. 10. - 27. neděle v mezidobí

1. čt.: Hab 1,2-3; 2,2-4
Ž 95(94),1-2.6-7b.7c-9
Odp.: 7c-8a (*Kěž byste dnes uposlechli jeho hlasu! Nezatvrzujte svá srdce!*)
2. čt.: 2 Tim 1,6-8.13-14
Ev.: Lk 17,5-10

Pondělí 8. 10. - ferie

1. čt.: Jon 1,1-2,1.11
Jon 2,3.4.5.8
Odp.: srov. 7c (*Ze záhuby jsi vyvedl můj život, Hospodine!*)
Ev.: Lk 10,25-37

Úterý 9. 10. - nez. pam. sv. Dionýsia nebo sv. Jana Leonardiho

1. čt.: Jon 3,1-10
Ž 130(129),1-2.3-4.7b-8
Odp.: 3 (*Budeš-li uchovávat v paměti viny, Hospodine, Pane, kdo obstojí?*)
Ev.: Lk 10,38-42

Středa 10. 10. - ferie

1. čt.: Jon 4,1-11
Ž 86(85),3-4.5-6.9-10
Odp.: 15b (*Ty jsi, Pane, váhavý k hněvu a srchovaně laskavý.*)
Ev.: Lk 11,1-4

Čtvrtek 11. 10. - ferie

1. čt.: Mal 3,13-20a
Ž 1,1-2.3.4+6
Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)
Ev.: Lk 11,5-13

Pátek 12. 10. - nez. pam. sv. Radima

1. čt.: Jl 1,13-15; 2,1-2
Ž 9(9A),2-3.6+16.8-9
Odp.: 9a (*Podle práva bude Hospodin soudit svět.*)
Ev.: Lk 11,15-26

Sobota 13. 10. - nez. sob. pam.

P. Marie

1. čt.: Jl 4,12-21
Ž 97(96),1-2.5-6.11-12
Odp.: 12a (*Radujte se, spravedliví, v Hospodinu!*)
Ev.: Lk 11,27-28

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PA	SO
	7.10.	8.10.	9.10.	10.10.	11.10.	12.10.	13.10.
Antifona	1028	1044	1060	1075	1091	1106	1666
Žalm	783	783	786	783	783	785	783

Ranní chvály:

Hymnus	1029	1045	1061	1076	1091	1107	1666
Antifony	1030	1046	1062	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1079	1095	1111	1668
Antifona k Zach. kantiku	719	1049	1065	1080	1095	1557	1669
Prosby	1033	1049	1065	1080	1095	1111	1655
Záv. modlitba	719	1050	1556	1080	1096	1557	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	719	1054	1069	1084	1100	1116	1131

Nešpory:

SO

Hymnus	1024	1039	1055	1071	1085	1101	1117	1132
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1102	1118	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1118	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1089	1105	1120	1135
Ant. ke kant. P. M.	719	720	1059	1074	1090	1105	1557	720
Prosby	1028	1043	1059	1074	1090	1105	1121	1135
Záv. modlitba	719	719	1060	1556	1090	1106	1557	721
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

MCM s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

Malice cyrilometodějská s. r. o.

Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

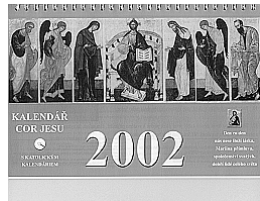
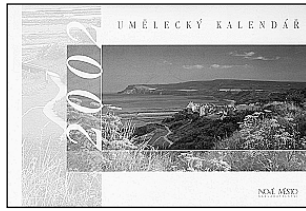
e-mail: knihy@maticecm.cz

KALENDÁŘE

UMĚLECKÝ KALENDÁŘ 2002

Nástěnný měsíční kalendář s katolickým kalendářem a uměleckými fotografiemi přírody.

Nové město, 92 Kč

KALENDÁŘ COR JESU

Stolní kalendář s katolickým kalendářem, s označením příslušné liturgické barvy na každý den a s myšlenkou na týden.

Cor Jesu, 53 Kč

KNÍŽNÍ NOVINKA

P. Oldřich Med SDB – P. Petr Koutský: ZÁKLADNÍ UČENÍ O VÍŘE

Malá učebnice pro první seznámení s katolickým náboženstvím a životem katolické církve. Zachycuje nejen hlavní body katolické víry, ale i život modlitby, především ze svátostí. Výhodou této učebnice je, že texty k jednotlivým tématům jsou psány stručně, a přitom srozumitelně. Publikace nepřináší pouze teorii, ale nedílnou součástí je i praktická stránka – dozvíme se, co a jak dělat v konkrétních situacích (např. při návštěvě kostela), dostaneme

návod, jak se modlit (včetně textů osobních i liturgických modliteb) apod. Jde o velmi zdařilou katechetickou příručku určenou jak dětem, tak i rodičům. Vychází s církevním schválením.

Gloria Rosice u Brna, brož., A5, 184 stran, 120 Kč

OMALOVÁNKY

Anna Šmalcová:

NÁVRAT ZTRACENÉHO SYNA

Omalovánky s textem snad neznámějšího Ježíšova podobenství o marnotratném synu a připojenou hádankou k dané části textu.

Cesta, brož., 16 Kč

AUDIOKAZETY

ZPÍVÁME SI PÍSNÍČKU 4

Písničky o Bohu a pro Boha zpívá Ztracená kapela s dětmi.

Rosa, 169 Kč

Anima Una, Střípky:

ABBA OTČE

Další z řady písniček, které většinou všichni dobře známe, v podání Střípků a skupiny Anima Una.

Telepace Ostrava, Radio Proglas,
63 min., 160 Kč

Malice cyrilometodějská s.r.o.
Olomouc, 5/2000
P.O. No. 779 00 OLOMOUČ 9

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Malice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Víček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravi. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; svetlo@iol.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzercí: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK ČR 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 00421371741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugerje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané neověřitelné příspěvky nevracíme.